

MAFINKA HÍRADÓ

2025. MÁRCIUS

“Bízom az Úrban, bizakodtam,
s ő lehajolt hozzám és
meghallgatta kiáltásomat.”

(Zsoltárok 40, 2)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

TARTALOM

2 _____

Lectori salutem

3 _____

Beszélgetés

Dóbiás Zalán atyával

5 _____

Gyermekek, fiatalok
keresztútja

10 _____

A bűnbánat szentsége -
Beszámoló a lelki napról

12 _____

Mese:

Az elveszett bárány

14 _____

Lelki tükör

gyerekeknek

15 _____

Képeslap

kézműveskedés

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

A nagyböjt elején járunk, amikor a kezedbe veszed egyesületi újságunk legfrissebb számát. Nagyböjt a készület időszaka: negyven napon át készülünk arra, hogy megünnepeljük hitük legnagyobb eseményeit, Jézus megváltó keresztdozatát és feltámadását. Olyan hatalmas ünnep a húsvét, aminek befogadása, átélése testi, lelki és szellemi előkészületeket is igényel tőlünk. Ehhez kívánunk segítséget nyújtani a jelen lapszám írásaival.

A Gorove házaspár az őszi helsinki lelki gyakorlaton részletesen beszélt a bűnbánat szentségéről. Azok számára, akik lemaradtak az előadásukról, Szandra készített egy remek összefoglalót, amit "az ismétlők" is haszonnal olvashatnak. Az okosan összeszedett gondolatok a rendszeresen gyónókat is újra ráébresztik, hogy milyen csoda megy végbe a gyónás alkalmával! Ha bárkit a bűnei felett érzett szégyen tartana vissza attól, hogy alapos gyónást végezzen, olvassa el a Zalán atyával készült interjút, melyből megtudhatjuk, hogyan tekint egy pap a súlyos vétkekkel terhelt ember gyónására. Hogy mi az, amit a bűn lerombol, és mi az, amit a gyónás helyreállít, arról szívet melengetően szól az Elveszett bárány című mese.

A nagyböjti időszak szép ajtatossága a keresztúti elmélkedés. Az újságunkban olvasható keresztút egészen különleges: a magyar misén részt vevő fiatalok írták! Minden állomás szövege más szerzőtől származik, az egyéni gondolatok, a szövegek stílusa közötti különbségek mind azt hirdetik: Isten Szent Lelke mindenki bennünk működik, tanulhatunk hát egymástól, támogathatjuk egymást!

Végezetül ne feledjük, hogy a A Remény Szentévében több egyházmegyében is folyamatos böjtöt és imádságot szerveznek többek között a békéért, kiengesztelődésért. Ahogy Ferenc pápa is mondta, a háború a szívekben kezdődik, ezért mindnyájan felelősek vagyunk a béke megőrzéséért. Nagy szükségünk van a szívünk, családjunk, kapcsolataink békéjére, a kiengesztelődésre.

Egyesületünkben is bekapcsolódtak már páran az imádságba és böjtbe. Havonta egy napot felajánlunk teljes böjtbe, amely mellett Szentségimádáson veszünk részt vagy Igét olvasunk, szemlélődő imát végzünk. Ilyenkor egész lényünket átadjuk Isten vezetésének.

Ajánljuk fel böjtölésünket, kérjük imáinkkal a jubileumi évben a reményben való bővelkedés megtapasztalását! Különleges, kegyelemmel teli időszak ez; megtapasztalhatjuk Isten szabadító erejét.

„Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek.” (1Kor 9, 22 b) Beszélgetés Dóbiás Zalán atyával

Dóbiás Zalán atya másodszer járt nálunk. Örülünk, hogy belefértünk a programjába mielőtt útnak indult volna Koszovóba a magyar békefenntartókkal. Élete ugyanis nyolc év balasagyarmati plébánosság után új irányt vett azzal, hogy igent mondott a tábori lelkészi szolgálatra. A kedélyes, vendéglátóit megvendéglő pappal folytatott beszélgetés során egy Istent és az igazságot komolyan kereső, ezért Isten váratlan kéréseire és a váratlan igazságokra nyitott ember képe bontakozott ki előttünk. Ha érdekel benneteket, hogy mit csinál egy tábori lelkész, hogy mit tanul a pap a katonáktól, és hogy mit jelent egy pap számára a gyóntatás, akkor olvassátok el az interjút!

Helsinki látogatásod után nem sokkal indulsz Koszovóba a magyar békefenntartókkal, tábori lelkészként. Nekünk, civil híveknek, erről a szolgálatról csak halvány elképzeléseink vannak. Mit fogsz csinálni március 1-jétől, és miért?

Tavaly augusztus elején éreztem, hogy a Jóisten meghívott a tábori lelkészi szolgálatra. 23 évig voltam egyházmegyes pap, voltam káplán, plébános, kerületi esperes. De 2023 óta éreztem egy nagyon erős inspirációt. Adtam

magamnak egy évet, hogy kiderüljön, hogy ez valós hívás-e a Jóisten részéről egy teljesen másfajta szolgálatra, vagy egy múló szeszély, ami ugye meg-megjelenik az ember életében. Mivel az érzésem egyre erősödött, elmentem a megyés püspökünkhöz, és nagyon sokat beszélgettünk. Végül ő átengedett a katolikus magyar tábori lelkészségnek.

A fegyelem, az igazságérzet, az egyenesség, a bajtársiasság sosem állt tőlem távol. Talán most érett meg a hitem erre a feladatra, és mostanra jött meg a bátorságom, hogy belemerjek vágni. Azt hiszem, hogy a Jóisten most azt szeretné, hogy ezen a területen legyek az ő meghosszabbított jobb keze.

Még az alapkiképzés előtt megkérdezte püspök úr, hogy vállalnék-e missziót. Ekkor szembesültem vele, hogy óriási hiány van tábori lelkészből, hogy ez szinte lefedetlen területe a katolikus egyháznak. A katolikus tábori püspökség tulajdonképpen egy egyházmegye, de a tábori lelkészek száma messze elmarad az egyéb egyházmegyékben tevékenykedő papok számától. Ugyanakkor óriási transzcendens iránti igényt és szükséglet tapasztaltam ebben a közegben. Nemcsak a katolikus katonák felé van küldetésünk és hivatásunk, hanem minden kereső, a végső valóságra nyitott ember felé. Lehet, hogy a Jóisten éppen azért hívott a tábori lelkészi szolgálatra, hogy ezzel a misszióval elmenjek Koszovóba.

Papként alapkiképzésben vettél részt? Hogy képzeljük ezt el?

Aki a katonasághoz belép, akár tábori lelkész-

ként, annak az alapkiképzést meg kell csinálnia. Ahhoz, hogy az ember ott papként tudjon működni, kicsit katonává is kell válni. Nemcsak beszélünk, bölcsekedünk, hanem kicsit egygyé is válunk velük, ugyanazokon a dolgokon megyünk keresztül. Az alapkiképzésnek van fizikai és erőnléti része, van lövészet. Ugyanazt kellett végigcsinálnom, mint a többieknek: kúszni, lőni, robbantani, be kellett menni a gázsátorba. Ez persze nem jelenti azt, hogy valaha is fegyvert fognék valakire, de nekünk is teljesítenünk kell azt, amit alapszinten minden katonától elvárnak.

Értem, Szent Pállal szólva: Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek. Hogy vélekedsz a katonákról?

Hatalmas pozitív élmény! Hónapokig a nőtlen tiszti szállón éltem a többiekkel. Mindenben támogattak, mindenhez találtam együttműködőket, még a kiképzés alatti jócselekedet gyűjtéshez is (nevet). Az alapkiképzés, aztán meg a missziós felkészítés alatt is hallatlanul komoly beszélgetéseket folytattam olyan emberekkel, akiknek az életében egyébként formálisan nincs jelen a hit. Bizony kapaszkodnom kellett, hogy pl. az áteredő bűn teológiájáról egzakt, ugyanakkor viszonylag könnyen emészthető módon tudjak beszélni. Aztán amikor egyik-másik bajtársam megszólít, hogy szeretne megkeresztelkedni, hogy szeretne a kereszténységgel mélyebben megismerkedni, azt hatalmas lelki ajándékként élem meg. A Jóisten visszaigazolja, hogy miért kellett nekem oda mennem. Azt tervezem, hogy Koszovóban Krisztus misztérium kurzust fogok indítani a legalapvetőbb hitigazságainkról; a hiszekegyen mennénk végig, hogy mit jelent hinni, mit jelent az egy Isten.

Mit tanul a pap a hívektől, különösen katonai közegben?

Nagyon sokszor alázatot, egyenességet, most pedig bajtársiasságot. Csupa olyasmit, amire nagy szükség van a világban. Egyszer mondtam a feletteseimnek, hogy nemrégóta vagyok a katonaságnál, nagyon sok plébánosi reflexem van. Erre azt válaszolták: „Ne szabadkozz, Zalán, mi itt úgy szeretünk téged, ahogy vagy.”

A prédikációban három kérdést ajánlottál a figyelmünkbe, hogy gondolkozzunk el rajtuk. Érdekel, hogy vajon te milyen választ adsz rájuk. Először is, neked milyen jó okod van az életre?

Amikor 29 évvel ezelőtt a teológia felvételin megkérdezték tőlem, hogy miért akarok pap lenni, faék egyszerűségű választ adtam: „Mert úgy érzem, hogy ehhez van kedvem.” Jövőre lesz az ezüstmisém. Közel 25 év papság után ma azt mondom, hogy azért vagyok pap, mert így tudok azzá válni, amire meghívott a Jóisten, hogy az ő meghosszabbított keze legyek. Bárhol.

A második kérdés, amit megfontolásra ajánlottál, hogy Milyen irányba megy az életem? A te életed milyen irányba halad?

Amikor eldöntöttem, hogy csatlakozom a tábori lelkészséghez, azért eszembe jutottak azok a néphadseregről szóló rémtörténetek, amiket még a szüleimtől hallottam. Azóta nagyot változott a világ, annak, amiről ők meséltek, már nyomát sem látni. Teljesen más szemlélet uralkodik, a hithez is teljesen máshogy viszonyulnak a katonaságon belül. Az életem most arra irányul, hogy azokra próbáljak jobban figyelni, akik az egyházi pasztorációban eddig kicsit háttérbe szorultak. Nem azt kell nézni, hogy hányan vannak megkeresztelve a seregben, hanem hogy hányan vannak esetleg meg nem keresztelt, talpig becsületes emberek, akik nyitottak a transzcendensre, a végső valóságra. Isten nevét még nem lehet kiejteni előttük, az majd egy következő szint lesz, amikor már megnevezhetjük, hogy mire nyitott az ember.

Mi a válaszod a harmadik, a prédikációban feltett kérdésedre: úgy élsz, ahogy akarsz?

Teljesen. Barsi Balázs atya, aki meggyőződés szerint a 21. század prófétája, mondta, hogy nemcsak azért vagyunk hálásak a Jóistennek, ami már megtörtént, hanem azért is, ami még történni fog. Ez a mondat nagyban alakította az én jövőhöz való viszonyomat, mert erőt és bátorságot ad ahhoz, hogy belemerjek vágni a jövőbe

Említetted, hogy lassan ezüstmisés leszel.

Milyen több mint 20 évig Jézus Krisztus papjának lenni?

Kalandokkal teli az életem, és mindig tanulok a kalandokból. Plébánosként az ember úgy éli meg a hivatását, hogy elkíséri a híveket a bölcsőtől a sírig. De közben mi magunk is alakulunk, csiszolódnak, bennünket is alakít a papság. Nemcsak mi formáljuk a híveket, hanem a hívek is formálnak minket. Nagy a felelőssége tehát mindkét félnek. Abban, amilyené a pap válik, a híveknek is komoly szerepe van. Ezt sosem szabad elfelejteni.

A híveknek egy egészen különleges csoportjával is volt dolgod: voltál börtönlelkész is...

Amikor Balassagyarmatra kerültem plébánosnak, megkeresett a börtön lelki vezetője, aki egyébként nem pap, hogy a börtönben is gyóntassak, misézzek. Szent Pálnak van egy mondata, hogy ahol elhatalmasodik a bűn, ott túlrad a kegyelem. Ezt mélységesen megtapasztaltam a börtön misék alkalmával, a lelki beszélgetések során, vagy amikor Cursiliot tartottunk a börtönben. A fogvatartottak életgyónásai, a velük folytatott lelki beszélgetések nagyon szép részét képezték a balassagyarmati életemnek.

mati életemnek.

Nyilván így van. Ugyanakkor súlyos bűnökkel találkozni olyan lehet, mint Krisztussal együtt vérezni. Hogyan élük meg a papok a gyóntatást? És te személy szerint?

Fontos, hogy papként újra és újra tudatosítsuk magunkban a saját szerepünket. A gyónó nem nekünk mondja el a bűneit, hanem a Jóistennek. Hogy éppen én vagyok ott, aki a Jóisten feloldozását közvetíthetem a gyónó felé, az egy óriási megtiszteltetés. Hogy hogy éljük meg, ha valaki ránk zúdítja húsz év minden mocskát? Hát újjászületésnek! Ha az ember papként részese lehet egy ilyen újjászületésnek, az fantasztikus érzés! Olyan, mint amikor egy nagyon-nagyon súlyos beteg az orvos keze hatására meggyógyul. A gyógyulás nemcsak a beteg, hanem az orvos számára is óriási öröm. Így van ez velünk, gyóntató papokkal is. Fantasztikus megélni azt, hogy valami, ami nagyon rossz felé tartott, most új irányt vett – ilyenkor a feltámadásból élünk meg valamit, annak lehetünk a tanúi és segítői. Fantasztikus érzés, ezért vagyunk. Ilyenkor az fut át az emberen, hogy na, ezért lettem én pap, ezért jó papnak lenni!

.....

Gyermekek, fiatalok keresztútja

Pár évvel ezelőtt jutott az eszembe, hogy jó lenne közösségi szinten egy Keresztutat írni. Kinek is szóljon ez? Gyerekeknek, felnőtteknek? Kik írják? Aztán valahogy a szívemre helyezte a jó Isten, hogy kérjem fel a fiatalokat, gyermekeket, hogy egy-egy állomáson elgondolkozzanak, nézegessék a hozzá tartozó képet, ábrázolást és a Szentlélek segít majd az írásban, a megfogalmazásban. A hangsúly azon volt, hogy mit jelent egy-egy állomás a gyermekeknek és a fiataloknak. Voltak, akik ehhez szülői segítséget kaptak, együtt ültek le szemlélődni. Többen mesélték, hogy nagy élmény volt ez az együttlét, a közös elmélkedés és imádkozás, ami szebbnél szebb gondolatokat hozott elő fiataljaink szívéből. Hálásan köszönjük a megindító gondolatokat, amikkel most együtt járhatjuk e böjti időben Krisztus útját, a Via Dolorosát!

I. JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Jézus halálra ítéltése egy igazságtalan döntés volt. Bár semmi rosszat nem tett, a vezetők és a nép mégis azt követelték, hogy feszítsék keresztre. Pilátus is látta, hogy ártatlan, mégis engedett a tömeg nyomásának. Jézust kigúnyolták, bántották, és elítélték anélkül, hogy védekezett volna. Nem próbálta meggyőzni őket, nem harcolt az igazáért. Elfogadta, hogy ez az

útja. Jézus tudta, hogy a szenvedése nem értelmetlen, hanem része egy nagyobb tervnek. Nem saját magáért vállalta ezt, hanem értünk.

Nekem ez azt jelenti, hogy néha a nehézségeknek is lehet értelme, még ha az adott pillanatban nem is értjük. Az életben nem mindig történik minden igazságosan, de fontos, hogyan reagálok ezekre a helyzetekre. Ilyenkor mindig Jézus jut eszembe, aki még halálra ítélésekor sem bosszankodott vagy próbálta bizonygatni az igazát, hanem szeretetből még a kereszthalált is vállalta értünk.

Luca

II. JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Jézus elindul ezen a nehéz úton, vállára veszi a súlyos keresztet és megteszi az első lépést, úgy is, hogy tudja mi vár rá az út végén. Önzetlenül vállalja ezt a terhet és szenvedést értünk, a mi megváltásunkért. Érted és értem.

„Aki engem akar követni, az tagadja meg önmagát, naponta vegye fel és vigye a keresztjét, úgy kövessen.” (Luk 9,23) Jézus soha nem kér tőlünk olyat, amit Ő ne tenne meg értünk. Nekünk csak a saját terheinket kell vinnünk, Ő azonban előttünk jár, kitapossa és egyengeti utunkat, cipelve azt a keresztet, melyet mindannyiunkért hordoz. Vegyük hát mi is vállunkra a sajátunkat, és kövessük Őt azzal a bizonyossággal, hogy nem egyedül járunk az élet ösvényén. Ő mindig velünk van és önzetlen szeretete mindannyiunkra kiárad.

Zsófi

III. JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Amikor Jézus elesett a kereszttel elsősorban nem azért történt, mert a kereszt nehéz volt, hanem azért, mert hordozta bűneinket és adósságainkat. Ártatlanul és önként szenvedett az emberiségért, hogy bűnbocsánatot nyerjünk. Jézus áldozata a legnagyobb szeretet és kegyelem, amit valaha is kaphatunk. Az Ő szenvedése, halála és feltámadása által ígéretet kaptunk az örök életre - ha úgy döntünk, hogy követjük Őt.

Ezért a kereszt engem arra emlékeztet, hogy Isten szeret mindannyiunkat és mindenki megkaphatja az örök élet ajándékát ha elfogadja Jézust megváltójának.

Elisabet

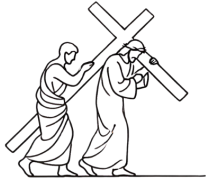
IV. JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Mária nagyon szomorú volt, amikor meglátta Fiát, Jézust, ahogyan szenved. Anya is szomorú, amikor velem történik valami, de amikor ott van, jobban érzem magam. Jézust is támogatta az anyukája, ahogyan ez velünk is lenni szokott, a jelenlétével. Ilyen a szülői szeretet: osztozunk jóban és rosszban, a keresztút szomorúságában, és később együtt örülünk a feltámadásnak.

Flóra

V. CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Cirenei Simon ahogy hívták, hogy segítsen a keresztet cipelni, megérezte a messiási jelenléte Jézusban. Tudta, hogy mennyit segített az embereknek, és mennyit fog még a Mennyszágból segíteni nekünk. A segítségével akarta ezt Jézusnak megköszönni.

Rasmus

VI. VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Veronika odaadja a fátylát Jézusnak, hogy Ő megtörölhesse arcát a vértől és a verejtéktől. Számomra ez az állomás különösen érdekes, mert megmutatja Jézus emberi természetét, aki képes volt szenvedést és fájdalmat átélni. Ez az állomás azt is mutatja, hogy egy másik emberi lény hogyan tudott enyhíteni ezen a fájdalomon, ha csak egy kicsit is, a szeretet cselekedetével. Különösen figyelemre méltó, mivel egy nőt ábrázol, aki segít az Isten Fiának.

Számomra ez azt mutatja, hogy ha valaki szenved, segíthetünk neki megkönnyíteni a szenvedést, még ha nem is tudjuk ezt teljesen elvenni tőle. Ez az állomás arra hív és bátorít bennünket, hogy mi is aktívak legyünk és ne mondjunk le arról, hogy másokon segítsünk. Bár segítségünk talán korlátozott, adjunk akkor is, ha csak nagyon keveset tudunk.

Lucas

VII. JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Amikor vétkezünk és megfogadjuk, hogy nem esünk többé ugyanabba a gödörbe, még hajt minket a remény, hogy megváltozhatunk és mostantól máshogy csinálhatjuk. A kiábrándító visszaesés azonban sokkal mélyebben renget meg minket, a vétkezésen túl a tény is, hogy megint nem sikerült, kudarcot vallottunk.

Ezért megrendítő Jézus második megbotlása a kereszt súlya – visszaeső bűnösök vétkeinek - súlya alatt. A visszaesés fájdalma emlékeztet arra,

hogy saját erőnkől nem vagyunk képesek a tökéletességre. Jézus példája azonban arra hív, hogy a botlások után is bízzunk az Ő végtelen irgalmában, és próbáljuk újra.

Minden visszaeséssel emlékezhetünk arra, hogy nem egyedül kell hordoznunk a keresztet. Ő velünk van, és ha rábizzuk magunkat, Ő fogja megadni az erőt, hogy felálljunk és továbbmenjünk.

Add, Urunk, hogy a sokadik visszaesés után is Rád tudjuk bízni magunkat! Segíts, hogy a saját erőnk hiányában a Te kegyelmed erejében bízzunk, és mindig Hozzád térjünk vissza. Ámen.

Kata

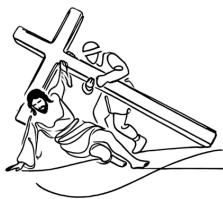
VIII. JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Azok az emberek, akik szerették Jézust, egymásba kapaszkodtak és sírtak. Nagyon igazságtalannak érezték, amit Jézussal tesznek. Hiszen a vak újra lát, a béna jár, a süket hall – hát ez érte a hála?! Látják, hogy Jézus teste csupa seb, hogy a tövisszörű miatt csorog a vér a homlokán. Szeretnének segíteni neki! Én is nagyon szeretnék neki segíteni!

Abigél

IX. JÉZUS HARMADSZOR ESİK EL A KERESZTTTEL

Amikor Jézus harmadszorra esik el a kereszttel, már alig bírja a terhet és a fájdalmat, de mégis feláll. Itt igazán látszik, hogy mennyire szereti az embereket. Bár az egész teste fáj, mégis tovább megy, mert tudja, hogy a mi megváltásunkért teszi. Az Ő kitartása és áldozata megmutatja, hogy a legnagyobb szeretet gyakran a legnehezebb helyzetekben jön. Ő még akkor sem adja fel, mert az emberek megmentéséért küzd, és ezt a szeretetet mi is láthatjuk az Ő példáján.

Ez a pillanat engem arra motivál, hogy ne adjam fel, és próbáljam úgy szeretni az embereket, ahogy Jézus tette. Jézus szavai is emlékeztetnek minket erre: „Én pedig azt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!” (Mt 5,44). Ez arra tanít, hogy nem csak akkor kell szeretni, amikor könnyű, hanem akkor is, amikor fáj, amikor mások nem értenek meg vagy bántanak.

Hajnal

X. JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Keresztútján járva mi emlékeztethetné Jézust jobban halálának közeledtére, mint ez a jelenet, amikor kivégzői elosztják maguk között ruháit, mondván: ezekre már többé nem lesz szüksége?

Ez biztosan kínzóbb lehetett még a szégyennél is – melyet a gyermekkorból kinőtt ember lelkében a meztelenség ébreszt – hiszen Jézus a bűnt kivéve mindenben hasonló volt hozzánk, még a haláltól való félelemben is. A kényszerű kitarukozással járó szégyen valamilyen formáját mind megtapasztaltuk már, akár lelki értelemben, hiszen testünkhöz hasonlóan lelkünk bizonyos részeit is legszívesebben rejtve tartanánk mások elől.

Amikor a Keresztúton járunk, vagy magányunkban elmélkedünk róla, gondoljunk a halállal való szembenézés terhére is, amelyet Jézus értünk hordozott.

Adj nekünk, Uram, olyan erős szívet és elhatározást, hogy életünkben mi is Hozzád hasonlóan vállaljuk az áldozatokat szereteteinkért és felebarátainkért! Ámen.

Ambrus

XI. JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Jézus keresztre feszítése azon gondolkodtat el, hogy Jézus mit érezhetett abban a helyzetben. Nemcsak a fizikai fájdalom miatt, hanem hogy mit érzett, tudván, hogy nem tett semmit, amiért kiérdemelte azt, ami vele akkor történt. Nehéz arra gondolni, hogy Jézusnak miattunk kellett eltűrnie ezt a fájdalmat. Ugyanakkor hálás vagyok, hogy Isten annyira szeret minket, hogy elküldte Fiát, Jézust, hogy elviselje ezt a büntetést értünk.

Gréta

XII. JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

A keresztre feszített Jézusra tekintve először az ember gonoszságának teljességét és elveszettségét látom. Hogyan lehet az, hogy mi emberek Isten egyszülött Fiát, Istent, aki emberré lett megkínóztuk és megöltük? Ennek valóban az emberiség történetének legnagyobb tragédiájának

kell lennie. Ilyen módon elutasítani és megölni azt, aki a legtöbbet adta nekünk! Azonban Jézus Krisztus halála nem erről szól, hanem sokkal, de sokkal többről. A kereszten Jézus, az emberré lett Isten, az egész emberiség bűneiért szenvedett és halt meg. Ő magára vette a bűneinket és meghalt velük, hogy mi Ővele és Őbenne élhessünk az idők végéig. Ezt tudatosítva, Urunk halála nem lehet szégyennek vagy szomorúságnak forrása, hanem inkább a legnagyobb reménységünk és dicsőségünk.

Árpád

XIII. JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

A tizenharmadik állomás, amikor Jézus testét leveszik a keresztről és átadják anyjának, egy mély és megható pillanata a keresztútjának. Mária karjában tartja halott fiának testét. Milyen mély lehet ez a fájdalom számára! Mária végig tudta, hogy fia szenvedni fog, mégis elfogadta a szenvedést, amire Isten hívta.

Nikodémus és arimateai József, akik nem tartoztak a szeretett tizenkettő közé, ott állnak a keresztnél az Isten anyjával. A tanítványok legtöbbször el-futott, elhagyták Jézust és az Isten anyját a nehéz pillanatokban, ahogyan sokszor mi is. Mi is hajlamosak vagyunk elfutni a fájdalom vagy a kihívások

elől, félünk, hogy nem sikerül, vagy hogy túl nehéz lesz.

Ez az állomás számomra a szeretetre mutat és bátorít minket. Jézus nem akart meghalni, de imádkozott az Atya akarataért, képes volt meghalni értünk, Isten Fiaként, szeretetből a keresztfán. Szűz Mária, mint édesanya, végig ott állt Jézus mellett és vele szenvedett tehetetlenül. Ez az áldozat az isteni szeretet mélysége. Számomra ez az állomás azt is mutatja, hogy legyünk olyanok, mint József és Nikodémus, hogy merjünk szembenézni a nehézségekkel és maradjunk a Szűzanya közelében.

Kinga

XIV. JÉZUST SÍRBA TESZIK

Akik szerették Jézust, úgy érezték, megérdemli, hogy egy tisztességes sírban nyugodjon. Lepelbe csavarták és betették a sírba. Jézus barátai összetörtek, hiszen a példaképük halt meg, akit azért szerettek, mert csak jót cselekedett. A szívük mélyén azonban azt remélték, hogy még találkozhatnak vele!

Lackó

XV. JÉZUS FELTÁMADT

Jézusnak meg kellett halnia ahhoz, hogy feltámadhasson. Jézus legyőzte a halált és harmadnapra feltámadt. Alleluja!

Jézus legfontosabb parancsa az volt, hogy úgy szeressünk másokat, mint önmagunkat.

Isabel

A BŰNBÁNAT SZENTSÉGE

Gorove László és Krisztina lelkigyakorlatán a bűnbánat szentsége került előtérbe. Az előadó hangsúlyozta, hogy a gyónás a bűnbánat szentsége, érdemes élnünk vele, amikor csak lehet. A gyónás gyógyítja sebeinket.

Isten három lépésben gyógyít:

1. Tudatosítja a betegséget.
2. Felfedi, nyilvánvalóvá teszi a sebet.
3. Meggyógyít: feltárja a múltat, amiből a jelen betegség fakad, s ha azt átadjuk Krisztusnak, akkor ő a jövőben képes lesz meggyógyítani bennünket.

A gyónásnak egy másik aspektusa is van, ez pedig a teljes megtérés!

Isten szeretné, hogy FELISMERjem bűneimet. Jó kérdés, hogy milyen módon állok ehhez. Szeretném-e, hagyom-e, hogy Isten megmutassa milyen vagyok? (Szívem rejtett zugait is...)

A következő lépésben nekem kell ELISMERnem a bűneimet, amiket Isten valamilyen úton megmutatott nekem. Elismerem-e vagy tagadom őket, esetleg becsukom a szememet? A terelésnek számos útja van: harcolok a környezetemmel, mindent kifelé hárítok: más a hibás (az egyház, vagy a politika). Lehet, hogy ragaszkodom kényelmes szokásaimhoz vagy ellenkezőleg, állandóan váltok, mert sehol sem érzem jól magam... Nehéz önmagunkkal szembenézni, de ha megteszünk, Isten csodás módon tud tanítani bennünket és a szentségek útjára vezetni.

A végső lépésben képes leszek MEGISMERNI a bűnös állapotom mögött lévő betegséget. Megismerem azt a helyet, ahol a szívem sebzett...

A főbűnök tulajdonképpen a hozzáállásunkból fakadnak. A hét főbűn: kevélység, fősvényesség, irigység, harag, bujaság, torkosság, lustaság. Cassianus Szent János ide sorolja a kedvetlenséget, kételkedést és elkeseredettséget is. Aquinói szent Tamás szerint a "savanyodottság" (acidia) az emberiség legnagyobb bűne. Jó lenne, ha nem csak felsorolnánk a bűneinket, hanem tisztában lennénk azzal is, hogy mi van a bűn hátterében: pl. félelem, irigység stb. Ha ezt is kimondjuk gyónás közben, akkor azon is tudunk dolgozni Isten kegyelméből.

Fontos különbséget tenni a gyónás és a lelki vezetés között. A gyónásban megbánjuk bűneinket és a gyónás teljes feloldozást ad. Amit meggyóntunk, az már nincs többé. Pontosan ezért nem beszélhet utána erről sem a pap, sem a gyónó (mert nincs miről beszélni.) Erre visszautalni sem lehet. A lelkivezetés egy folyamat, ott szabadon lehet beszélgetni, lehet visszakérdezni, visszatérni a dolgokra, a fejlődés irányába haladva.

Menjünk hát bátran gyónni, hiszen a jó gyónáshoz hit kell és nem vétek! A gyónás megtisztít, szabaddá tesz és gyógyít. (B.A.)

A Gorove házaspár által tartott lelkigyakorlat végén megkérdeztük a résztvevőket, hogy hogyan értékelik a hallottakat, mi ejtette őket gondolkodóba. Ahogy a hozzászólásokból látható, az Isten dolgain való intenzív gondolkodás, az elmélkedő imádságra szánt idő fontos felismerések forrása lehet. A nagyböjt kezdetén ezért mindenkit - természetesen saját magunkat is beleértve - arra buzdítunk, hogy szánjuk rá az időt és a figyelmet lelkigyakorlaton való részvételre! 21. századi keresztényként kapcsolódjunk be online lelkigyakorlatokba, hiszen rengeteg igazán építő tartalom elérhető akár a Youtubeon is. Következzenek tehát a résztvevők hozzászólásai:

“A bűnbeesésről szóló rész egy sor gondolatot indított el bennem. Ahogy Ádám védekezett, és egyetlen mondattal sikerült mind Évára, mind Istenre hárítani a felelősséget: „az asszony adta, akit Te adtál nekem.” Tragikomikusan pontos jellemrajz ez mindannyiunkról. Ami számomra új gondolat volt, hogy a fügefalevél mennyire szabdalt: amit akarok, megmutat, amit akarok, eltakar. Ez jól jellemzi a teljes divat- és szépségipart, annak a művészetét, hogy mit hogyan kell úgy eltakarni, hogy közben amit akarunk, mégis felfedjük. A bűnbeesés története pontosan elmondja, hogyan történik az engedetlenség, hogyan próbálunk a felelősség alól kibújni („mindenki hibás, Istent beleértve, csak én nem”), hogyan hozunk (erkölcsi) szabályokat, törvényeket mindezek következményeként, amiket aztán persze mi magunk kijátszunk. Miféle kínlás lesz a következménye a bűnnek!? “

“Amit nekem helyre tett a lelkigyakorlat az a harag elvetése és a megbocsátás közötti különbség. Megbocsátani akkor kell, ha valaki bocsánatot kér. Maga a gyónás is így működik, pl. ha valaki nem gyón, akkor segítség nélkül marad. Ha gyón, de direkt kihagy valamit, akkor egyrészt szentségtörés - a gyónás sem érvényes -, és a lelken se könnyített, sőt. Ez kapcsolatainkra is igaz, nem lehet bármire azt mondani, hogy „spongyát rá”, amíg nincs rendbetétel. Épp csak haragudni nem szabad. Egyrészt mert káros, önemésztő. Másrészt mert a harag rossz tanácsadó.”

“A lelkigyakorlat megerősített abban, hogy merjek beleállni a kihívásokba. Amikor lelkigyakorlaton vagy a Szentírás olvasása közben elmélyülök a gondolataimban és beszélgetek a jó Istennel, akkor nyitott kell maradjak az ő hangjára. Isten a szó szoros értelmében válaszol a kérdéseimre, felmerülő gondolataimra. Sőt, rávezet a nehéz pontokra és kér olyan dolgokat, amire az a válaszom neki: “Még azt is? Nem elég ez így, ahogy én próbálom?”. De az ilyen beszélgetések után aztán annyira jól éreztem magam, hogy nem akartam emberekkel beszélgetni vagy telefont felvenni, hogy ez a meghitt állapot ne érjen véget, ne szakadjon meg.”

“Ne fásuljunk meg! Éljük meg és újítsuk meg a hitünket, tudjunk változtatni, amikor az szükséges! Valamint, hogy mindenki próbálkozzon az egyik legnehezebb dologgal, a másinak való szívből jövő megbocsátással. Ehhez az egyenes út, hogy imádkozol és áldást mondasz a másakra. Idővel megpuhultok, és sikerülni fog!”

“A bibliai történetek tanmesék nekem, neked, mindenkinek: „akinek van füle, hallja meg!”

“ A hívek könyörgésének egy jó része olyasmi, ami a mi dolgunk lenne, nem Istené. Pl. Kérlek, Istenem, adj ételt a rászorulóknak! Tulajdonképpen kinek is kellene adnia az ételt? - Hát nekünk! “

“ Ahhoz, hogy a lelkünket felkészítsük az Istennel való találkozásra először megbánjuk bűneinket. “

Az elveszett bárány

Bemutatkozom: Báránka vagyok. Épp oly egyedi és különleges, mint az összes többi testvérem. Nem tudom, mások hogy vannak velem, de szerintem a világ legszebb táján lakunk. Minden reggel korán kelek, hogy gyönyörködhessenek a napfelkelésben. Az új nap kezdete mindig a legszebb. Csodálatos, mikor a felkelő nap első sugarai szétáradnak, felmelegítik és felébresztik a tájat. Ezután a rétre megyünk reggelizni a többiekkel. Ez a legpompásabb rét, amit csak ismerek. Itt nő a legpompásabb és legfinomabb fű, itt élnek a legcsodálatosabb pillangók és itt fúj leglágyabban a frissítő szellő. A rét szélén egy kis patak csordogál. A vize mindig friss, tiszta és átlátszó. Akit csak tudok, ehhez a patakhoz jár a szomját oltani. A vízcsobogás megnyugtató hangjánál a legédesebb a délutáni pihenés is. Sok testvéremmel élünk itt, ezen a tájon. Mindenkit ismerek és mindenki a barátom. Társaimmal gyakran játszunk és szaladgálunk önfeledten és örömittasan, ahogy mindenki errefelé. Nagyon szeretjük egymást, s ez így is van jól.

De el kell mondanom, hogy még valaki szeret minket: a Gazdánk. A mi Gazdánk a legjobb pásztor a világon! Bármennyien is vagyunk, mindegyikünket külön-külön ismer és egyformán szeret. Mindig mindenkihez van egy jó szava vagy egy kedves mosolya.

Reggelente Ő enged minket ki a karámból. Elvezet a rétre és egész nap velünk van. Beszélget és játszik velünk. Estefelé ismét összegyűjt minket és hazakísér a karámig. Lefekvés előtt minden egyes alkalommal megszámlál bennünket, gyapjunkt megtisztítja, ha bogáncs ment bele, a legnagyobb odafigyeléssel és gyengédséggel veszi ki. Éjszakára bezárja a karám ajtaját, mi pedig gondtalanul hajthatjuk nyugovóra a fejünket, mert tudjuk, hogy Ő őrökdi álunk felett.

A rétünk túlsó végén van egy szakadék. Nem túl nagy, még éppen át lehet ugrani. Hogy mi van a szakadék másik felén, azt csak kevesen tudják, de akik tudják, mindig óva intenek attól a helytől. Nem is szoktunk olyan messzire elcsászkalni a nyájtól, de ha valaki mégis, Pásztorunk azonnal utánamegy és legtöbbször még idejében visszafordítja.

De mégis, vannak olyanok is, akik nem térnek

vissza többé. Nem tudom, mi történt velük, de nagyon hiányoznak, hisz valamennyien a barátaim voltak. És a Pásztorunk arca is gondterheltté válik olyankor és a távolba tekint, ha az esti számlálásnál hiányzik valaki közülünk.

Egy szép napon, nem is tudom miért, talán kíváncsiságból, vagy talán, mert úgy gondoltam, hogy az élet a túloldalon sem lehet olyan rossz, ha ennyien nem tértek vissza onnan, elindultam én is: világot látni.

Mikor a szakadékhoz értem, láttam, hogy minden úgy van, ahogy mesélték. A szakadék nem volt nagy, könnyen át lehetett ugrani. A távolban hegyeket láttam és semmi sem tűnt szörnyűségnek. Hajtott a kalandvágy és a kíváncsiság, s mivel nem volt ott a Pásztorom, hogy visszatartson, gondolkodás nélkül ugrottam. Elvégre, mit veszíthetek, ha csak átruccanok egy kicsit? - gondoltam magamban. Ha nem tetszik odaát, legfeljebb majd visszajövök.

Amint átugrottam, hideg szél csapott meg. A világ itt kicsit más volt, mint amihez én hozzászoktam. Valahogy sokkal szürkébb volt itt minden: hiányzott a tájból a jókedv, a madárcsicsergés, a pillangók vidám játéka. Mégis, mindegyiket sem vetve megindultam a hegyes vidék felé. Már jó ideje bandukoltam, amikor furcsállani kezdem, hogy még senkivel sem találkoztam. Lassan kezdtem magányosnak érezni magam. Egy eddig ismeretlen, új érzés kezdett elhatalmasodni rajtam. Azt hiszem, féltem. Nem valamitől, hanem csak úgy. Féltem. Bizony, már kezdtem elfáradni, és a szél is felerősödött. Kopár vidékre érkeztem. A talaj kemény volt, sziklás és nehezen járható. A megszokott édes fű helyett csak szúrós és keserű növényeket találtam. Balszerencsémre az időjárás is egyre romlott, a szél közben orkán erejűre váltott, és vihar volt készülőkben.

Így: éhesen, fáradtan, elcsigázva és magányosan ültem a puszta közepén egy nagy vihar előtt. Kétségbeesésemben otthonomra és hiányzó pajtásaimra gondoltam. Szerető Gazdámra, aki már biztos aggódik értem. Már szívesen visszafordultam volna, de ez korántsem volt olyan egyszerű, mint ahogyan az elején gondoltam. Már túl fáradt voltam és elcsigázott. Valójában ekkor döbbsentem

rá, hogy elvesztem. Nincs senki a közelben, aki segíthetne rajtam. Jaj, mi lesz velem?!? Vágyakoztam haza, meleg otthonomba, szerető pajtásaim közé. Már bántam meggondolatlanságomat.

Eleredt az eső. A bundám teljesen átázott és fázni kezdtem. És ekkor, csodák csodájára, a semmiből bárányok jelentek meg. Ők voltak azok, az egykori barátaim. De már csak árnyékuk voltak egykori önmaguknak. Soványak, piszkosak, mocskosak voltak. Az itteni élet megváltoztatta őket, kedvük, vidámságuk elszállt. Szomorúak, morcosak és mérgesek voltak. Szúrós tekintetük rám meredt, már kihalt belőlük minden remény. De nem ez a látvány volt a legszörnyűbb. A legfájóbb az volt, hogy nem ismertek meg. Az én drága, kedves barátaim, akikkel azelőtt annyit játszottam és akik úgy hiányoztak, nem ismertek fel! Szóba sem akartak állni velem, s amikor elmeséltem történetemet, gúnyos kacaj tört elő belőlük. Segítségnyújtás és vigasztalás helyett megvetettek és kinevettek. Mikor pedig a Pásztorunkról kezdtem beszélni, hogy talán együtt kellene bégetnünk, hiszen akkor biztosan meghallja és értünk jön, nos, akkor végleg faképnél hagytak. Ez fáj a legjobban. A kedves barátaim, akiket valaha ismertem, már nem azok voltak, mint régen. Ők is, akár csak én, elvesztek, és nem találták a visszautat. Félelmük és kétségbeesésük önzővé és köszívűvé változtatta őket. Már nem törődtek egymással, már nem ismerték egymást. Magányosan és önzőn csak túlélni próbáltak valamit, talán önmagukat.

Így maradtam magamra, szívemben szomorúsággal és bánattal. A rossz idő már nem zavart annyira, mert kezdtem belátni, hogy én magam választottam utamat. Kalandot akartam, hát megkaptam. Nincs jogom a panaszra. A reményt viszont mégsem adtam fel. Semmiképpen sem akartam olyan együgyűvé válni, mint a többiek, akiket láttam. Szívemben még mindig ott élt Pásztorom és a többi kedves barátom emléke. Sóvárogva, szinte ösztönösen bégetni kezdtem. És bégettem egyfolytában szívem legmélyéről, s bánatos bégetésem visszhangja betöltötte az egyhangú tájat.

Sokáig kiabálhattam, mígnem sötét árnyakat véltem felfedezni magam körül. Mozgásuk hangtalan és ijesztő volt. Úgy éreztem, veszélyt jelentenek rám, s megint úrrá lett rajtam az a különös érzés, amit úgy hívnak, félelem. Meglehet, hogy épp bé-

getésem csalta őket felém, de én csak azért is még erősebben kezdtem kiabálni. Minden erőmből és szívem legmélyéből bégettem, amikor is csoda történt. A távolban Pásztorom alakjának körvonalait véltem felfedezni. S valóban Ő volt az! Értem jött, hogy megmentesen!

A jó Pásztor eljött, hogy megkeresse elveszett bárányát. Felemelt, magához szorított és szelíd hangjával nyugtatott. Ez a találkozás volt életem egyik legboldogabb pillanata. Elmondhatatlanul örültem Gazdámnak, és az öröm kölcsönös volt. Pásztorom annyira szeretett, hogy eljött értem, hogy megmentesen engem, a hűtlen kis csavargó bárányt. Valahol, a szívem mélyén mégis tudtam, hogy nem talált volna meg, ha nem bégetek olyan hangosan és kitartóan.

Ezután karjaiba vitt hazáig. Visszafelé az úton, ismét láttam egykori barátaimat. Hiába szóltam, szólítottam őket, hogy bégeessenek ők is, hisz itt a Pásztor, aki őket is megmentené. De ők nem vettek észre. Nem akartak észre venni. Fejüket elfordították és alakjuk beleolvadt a homályba.

Otthon aztán volt örömujjongás! Testvéreim már nagyon aggódtak értem és majd kicsattantak az örömtől, mikor ismét viszontláttak. Gazdám letisztította és megszáritotta a bundámat, majd friss vízzel és illatos szénával kínált.

Ez hát az én elveszésem és megmenekülésem története. Azóta minden nap kiballagok a rétünk melletti árok partjára, és onnan bégetek, reménykedve, hogy talán valamelyik elveszett testvérem meghallja hívó szavam, és végre ő is hazatalál.

Dezső Péter OFM

(Megjelentetésre engedélyt kaptunk Utcai Róbert atyán keresztül - 2025. január 28-án)

Lelkitükör gyerekeknek gyónási felkészülésre

Az előbbi mese Az elveszett bárányról szólt, aminek Máté evangélium az alapja. Olvassuk el együtt ezt a történetet a Szentírásból:

“Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van és egy eltéved közülük, nem hagyja ott a hegyen a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elvesztettet? Ha aztán sikerül neki megtalálnia, bizony mondom nektek, annak jobban örül, mint az el nem tévedt kilencvenkilencnek. Éppen így mennyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elveszen e kicsik közül.” (Máté 18, 12-14)

Jézus a jó Pásztor, aki ismer téged és neveden szólít. Valamennyiünket hív, hogy menjünk hozzá és maradjunk nála. Amikor elkóborolunk, Ő utánunk jön és visszahív, sőt visszavisz a Mennyei Atyánkhoz. Amikor hozzá szólunk, kiáltunk, meghallja hangunkat és felemel, magához szorít, mint anyuka és apuka, mert nagyon szeret. Jézus irgalmas hozzánk, megbocsátja minden rossz cselekedetünket, bűneinket. A szentgyónásban ezt az irgalmat és szeretetet élhetjük meg. Jézus meghallgat bennünket, meghallja a bocsánatkérésünket, megbocsátja bűneinket és elengedi azokat. Jézus örül annak, amikor hozzá fordulunk.

Hogy tudjuk végig gondolni, hogy mit csináltunk rosszul? Kérjük ehhez a jó Isten vezetését egy rövid imával és szükség szerint anya, apa segítségét.

- Istenem, segíts meglátnom, mikor bántottam meg másokat és nem jártam a szeretet útján! Segíts megérteni, hogy miért tegyek jót és hogyan tudom elkerülni a rosszat! Istenem, segíts nekem, hogy szeresselek teljes szívemből, lelkemből és hogy növekedhessen bennem az embertársak iránti szeretet! Amen.

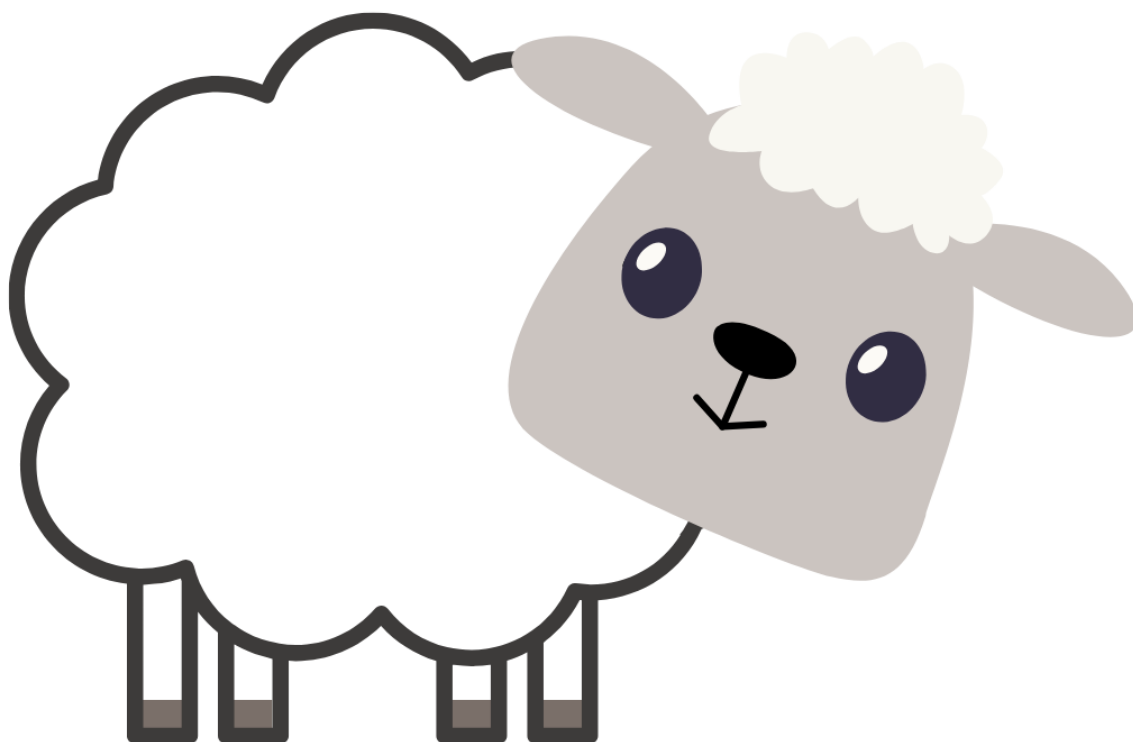
A gyónáshoz a Tíz parancsolat alapján végig tudjuk gondolni, hogyan törekedtünk Isten parancsait megtartani. Ebben segíthetnek a következő kérdések:

- Imádkoztam reggel, este? Hálás vagyok-e Istennek az életemért, szüleimért és mindazért a jóért, amit tőlük kapok?
- Megszenteltem a vasárnapot azzal, hogy elmentem szentmisére?
- Segítettem a szüleimnek, testvéreimnek?
- Megvédtem a gyengébbeket?
- Hazudtam? Füllentetem? Csúnyán beszéltem?
- Igyekeztem elkerülni a veszekedést és verekedést? Kibékültem?
- Bántottam valakit szóval, durvasággal,?
- Tönkretettem, megrongáltam-e mások játékát szándékosan?
- Igyekeztem helyrehozni a fájdalmat, kárt, amit másoknak okoztam? Kértem-e bocsánatot?
- Együtt éreztem-e másokkal pl. amikor sírtak, szomorkodtak?
- Beszéltem másról rossz dolgot, olyat, ami nem igaz?
- Kifecsegettem-e más titkát?
- Csábítottam-e mást rossz cselekedetekre?
- Irigy voltam? Irigykedtem-e másokra?

- Köszönöm Istenem, hogy te segítettél észrevenni azt, amikor nem jártam a szeretet útján, a vilá-gosságban. Köszönöm azt a jóságot és irgalmat, amivel mindig megbocsájtasz, amikor megbánom mindazt a rosszat, amit tettem. Hálás vagyok mindazért a jóért, amikor szeretni, imádkozni tudtam és másoknak örömet szerezni! Ámen.

(B.A.)

Barkácsötlet

Az Úr az én pásztorom (Zsoltárok 23,1)

Báránys képeslap készítése lépésről lépésre:

- Vágd ki a képeslapot. (Ha többet szeretnél készíteni, előtte fénymásolhatod, vagy átmásolhatod a bárányt egy másik papírra.)
- Készíts apró papírgalacsinokat zsebkendőből vagy más puha, laza állagú papírból.
- Ragaszd fel a galacsinokat a bárány testére – ez lesz a bárány pihe-puha gyapjúbundája.
- A bárány nyakát színes masnival díszítheted.
- Ragaszd a képeslapot egy kartonra!

2024-2025 Tanév magyar miséi és programjai

Szent Henrik Katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2025. április 12.

MAGYAR SZENTMISE

14.00

Gyermekfoglalkozás Cirill atyával

15.00

Gyóntatás

16.00

Magyar szentmise

17.00

Szeretetvendégség elmarad, helyette sétálhatunk a parkban

Szűz Mária Plébánia

Mäntytie 2, Helsinki

2025. március 29.

Elsőáldozói felkészítés, Bibliaóra és a gyerekeknek kézműveskedés

10.00-12.00

Beszámoló az El Camino zarándoklatról - Horváth Andrással

2025. április 26.

Elsőáldozói felkészítés, Bibliaóra és a gyerekeknek kézműveskedés

16.00-18.00

Más helyszín:

2025. április 11. péntek Keresztút Cirill atyával - Heniéknel

18.00

Érdeklődni a mafinkary@gmail.com oldalon lehet

További információk:

www.mafinka.fi

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry

